

Szent Jobb Lator

Őszinteség az imában

„Vesémbé látsz, Istenem, mint a röntgen.” (Závada Péter)

A Szentírásban több helyen is úgy szerepel Isten, mint a ”vesék és szívek vizsgálója”. Vajon miért kell vizsgálnia veséinket, szívünket? Hát nem látja azokat különösebb vizsgálat nélkül is? Azt képzelem, úgy állunk előtte, amint érettségi utáni tanulmányaimban láttam az anatómiai atlasz színes metszetein. Ezekon a rajzokon az emberi test tárva-nyitva mutatkozik, minden szervével együtt. Amikor imádkozunk, valahogy így nyitjuk meg magunkat Isten előtt. Akárcsak a röntgengép pásztázó sugarában, mely nem látható, általa mégis feltárul bensőnk. Beállunk a gépbe, majd láss csodát, a filmen kirajzolódik ami bőrünkön, szöveteinken át rejtve létező, éltető valóság. Érzelmeinkről, szándékainkról, indítékainkról viszont semmit nem jelez a röntgensugár. Pedig ezek is egytől-egyig alakítanak, formálnak, irányítanak minket, és Isten színe előtt nyilvánvalóak. Ha pedig így van, szükséges-e különösebben őszintének lenni, amikor elé állunk az imában mondanivalónkkal? Milyen nehéz néha, a gyónásban a bűneimet különösebb magyarázat nélkül közölni. Őszinte vagyok, de azért az mégsem úgy volt, mert ez meg az is befolyásolta a történeteket. Egy másik embernek – még ha pap, aki Isten kegyelmének közvetítője – mondjuk el a vétkeinket, ami nem könnyű. Viszont

Isten előtt is szépítünk sokszor, megpróbáljuk elfedni előle nyitott bensőnket, mintha lenne rá bármilyen esélyünk is. Nem fogható fel ésszel, hogy Ő mindent tud rólunk, és ezzel együtt szeret. Mindannyiunk életének van olyan része, amit nem oszt meg másokkal, ami így vagy úgy, de rejtve marad. S az Isten jelenlétében ezek is nyilvánvaló dolgok. Ez lehet akár ijesztő is, vagy éppen ellenkezőleg, megnyugtató, de nem tudom magam elrejtteni részben sem előle. Az őszinteség a legnehezebb dolgok egyike, hiszen sok az illúziónk magunkkal kapcsolatban, s lehet élni egész életen át is ezekben a vélt elképzelésekben. Takargatjuk magunkat, ide-oda rángatjuk a lepleinket, amelyekkel el akarjuk fedni a valóságot. Imádságainkban érdemes ezeket elengedünk és arról beszélni, amit az Úr amúgy is tud, amit szégyellünk kimondani, de amire vár, hogy elé tegyük. Imádkozunk őszinteségért, mely Istenhez vezet! Imádkozunk őszinteségért, mely segít, hogy megnyitva állhassunk színe elé, színe előtt. Akkor is, amikor azt hisszük, védekeznünk kell és szennyünket takargatni.

Seidel Nóra

„Nem fogható fel ésszel, hogy Ő mindent tud rólunk, és ezzel együtt szeret.”

Álarcainktól önmagunkig

Muhammad Ali (1942-2016) a huszadik század leghíresebb ökölvívója, a Nemzetközi Olimpiai Bizottság az évszázad sportolójának választotta. Szerénysége nem tartozott legfőbb jellemvonásai közé, gyakran hangzott el tőle: „Én vagyok a legnagyobb, aki valaha élt!” Sokan tán nem tudják róla, hogy életének utolsó évtizedeiben Parkinson-kórban szenvedett, amelynek következtében fokozatosan leépült.

Képzeljük el ezt az embert toloszékben, az életről gondolkodva. Egész élete arra megy rá, hogy félistent játsszon és csodálják őt. A Sikerral azonosítja magát. Betegsége következtében e kép összeomlik, és úgy érzi, semmije sem maradt. Már csak árnyéka régi önmagának, és nem tudja, ki ő valójában. Thomas Merton írja, hogy „ha megrogzotten hajszolod a sikert, elfelejtesz élni. Ha csak azt tanultad meg, hogyan légy sikeres, az életedet valószínűleg elpazaroltad”.

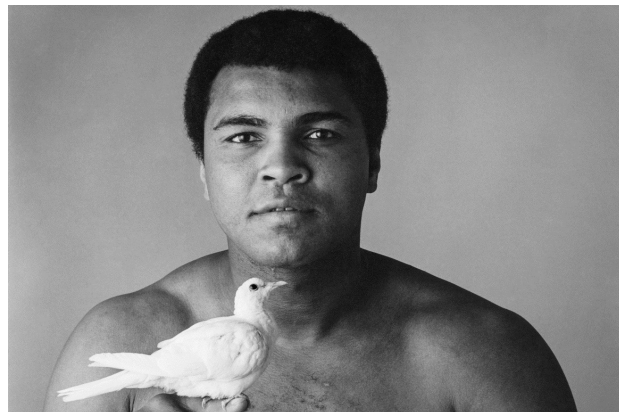
Gyakran azért építjük „reklámarcunkat”, amit másoknak mutatunk, mert nem igazán hisszük el, hogy a máz nélkül szerethetők vagyunk. Azt gondoljuk, hogy el kell játszanunk a tökéletes, sikeres embert, hogy mások tiszteljenek, szeressenek és felnézzenek ránk. De ezt félelemből tesszük, mert kételkedünk értékességünkben. Családtagjainkat mindenféle anyagi jóval elhalmozzuk, amiért éjjel-nappal dolgozunk. Miért? Mert nem hisszük el, hogy a pusztá jelenlétünk a legnagyobb ajándék számunkra: beszélgetni a vacsorasztalnál, időt tölteni velük, együtt főzni stb.

Amíg nem tapasztaljuk meg, hogy feltétel nélkül szerethetők vagyunk, addig folyamatosan álarcokat fogunk hordani. Életedben hol tapasztaltál ilyen szeretetet? Talán édesanyádtól, aki minden ballépésed ellenére szeret Téged? Tán Istennél találtál erre a szeretetre: „örök szeretettel szerettelek” (Jer 31,3)? Lehet, hogy a legjobb barátoddal tudsz őszinte lenni, szeret és elfogad, ahogy vagy. Képzletben maradj ennél a személynél: veled szemben ül, és beszélgettek. Hogyan lát Téged? Engedd, hogy ez a feltétel nélküli szeretet melengesse szívedet!

Azt mondják, változz meg? Kérdezd meg: szeretnek? Hiszem, hogy akkor tudunk igazán változni,

ha megtapasztaljuk, hogy szeretnek és hisznek bennünk. A jó hír: Isten mindennek ellenére szeret minket, sőt örömét leli bennünk. Sokkal inkább hisz bennünk, mint mi magunkban. Előtte nem kell szerepeket játszani, hanem önmagunk lehetünk. Engeded e szeretetet belépni életedbe?

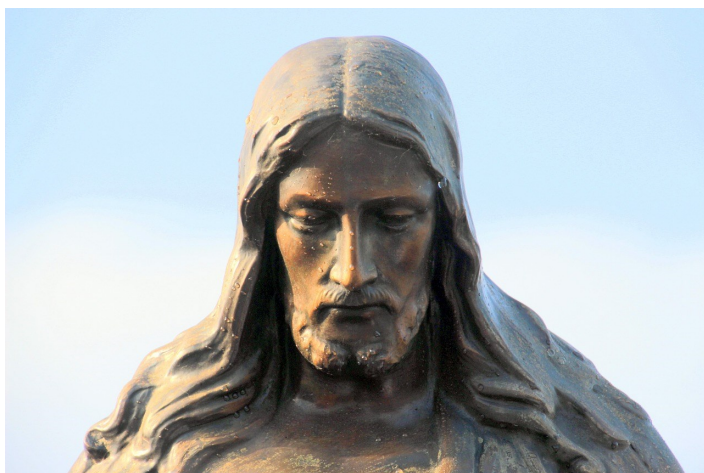
András Csaba SJ

„A jó hír: Isten mindennek ellenére szeret minket, sőt örömét leli bennünk. Sokkal inkább hisz bennünk, mint mi magunkban.”

8		1			9	6		
		9			3	4		
	4				2		5	
						8		
		2			6	9		
			1			2	3	5
			6			1	8	7
	3	4	7			5	6	
6	8			5				

Majd így folytatta: „Egy embernek volt két fia. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre szétosztotta köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát. Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett. Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. Örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Apám házában a sok napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg éhen halok itt. Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra, hogy fiadnak nevezz, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be. Csakugyan útra kelt és visszatért apjához. Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. (Lk 15,11-20)

*„Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk. Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad.”
(1Jn 4,16)*

A tékozló

Pont azelőtt este történt, hogy öt napra eljöttem otthonról egy két hónapja leszervezett programra egyedül. Lelkigyakorlat, hogy erőt gyűjtsek, lenyugtassam magam imádkozva. A béke szigete egy ilyen lelki gyakorlat, nyugalom, csend, szeretet. Én pedig akkor este úgy összeveszttem feleségemmel, azon gondolkodtam, haza se jövök többé, mert ez a házasság menthetetlen. Így elmenni otthonról nem a legjobb előjel, és a béke helyett csak háborgást viszek magammal, dühöt, elkeseredést. Ezt érdemeltem annyi év után, hogy így beszéljen velem. Velem, aki oly sokat tettem érte, a gyerekekért. Mi a

bűnöm? Soha nem jövök haza, gondoltam, és másnap elutaztam.

Nem veszem fel a telefont, hiába csörög. Persze, hogy ő hív, sokadszorra. Na jó, felveszem, kihangosítom a kocsiban, de megmondom, hogy ... mit is? Dühös vagyok, megkeseredett, elkeseredett. Mondjon amit akar, de nem békülök. Elég volt.

- Itthon hagytad a kabátod - szólt bele a telefonba.

- Köszönöm! - hangom érdes, hideg, én is érzem. Nem is szól semmit, csak elköszön és leteszi a telefont. Talán kedvesebbnek kellett volna lennem, hiszen megtehetette volna, nem

szól nekem. Na ezt elrontottam, mindegy. Haragszom rá. Már látom a monostort, ahol eltöltök öt napot. Szeretek itt lenni, vagy legalábbis eddig szerettem. Most olyan rossz érzéseim vannak, talán be se kéne menni. Majd észreveszik rajtam, hogy dühös vagyok, kérdeznek és akkor mit mondok? Kinyílik a kapu, behajtok, és szerencsémre a portán már nincs senki, csak üzenet, hol a szobám, és mellette a kulcs. Egy kő esik le a szívemről.

Ugyanazt a szobát kaptam, mint szoktam. Itt dolgozni is jó, nem csak imádkozni. Azt a templomban vagy a kertben

szoktam. Ugyan most hideg van, azért kiülök a kertbe, mert a templomot most inkább kerülöm. Pedig nagyon hívat, majd este, az esti zsolozsmázáskor (ima) megyek. Szinte jólesik a hideg, ahogy öszszébb szorítja rajtam a pulóverekeket, mert abból hármat hoztam. Mintha sejtettem volna, nem lesz kabátom. A hiány és a többlet egyszerre jelentke-

zik. Mégis fázom. Este jó a templomban. Na igen, követtem el ezt-azt. Így telik el három nap, és a hiány az erősebb. Délben megnézem a telefonom (mióta megérkeztem, először), és egy üzenetet kaptam. Persze, hogy feleségemtől: „Hiányzol”? Csak ez az egy szó, mégis könny szökik a szemembe. Hiányzom! Ő is nekem! Na-

gyon hiányzik, és jó, hogy eljöttem ide, mert szembesülhetek a monostor csendjében azzal, milyen nagyon hiányzik, ám legfőképpen azért, mert nem tudunk jobban összeveszni. Hiányzom! Vár haza! Hiányzik! Megyek!

káté

Szentmise advent örömvasárnapján

Az adventi gyertyákból már kettő lilásan sercegett, amikor a szegedi börtönkápolna magyar szentek alakjával színes üvegablakos terme megtelt katolikus fogvatartottakkal, a helyi börtönlelkésszel és velünk, a Mécses Szeretetszolgálat négy tagjával. A rózsaszín gyertyának is fényt adó örömvasárnapon gitárszóval ékesített énekekkel dicsőítettük az Istent, azokkal a dalokkal, amelyeket az elmúlt év közös szentmiséin volt alkalmunk együtt megtanulni, gyakorolni. A börtön-szentmisék egyedi szívmengető ismertetőjegye, hogy interaktívak. A börtönlelkész atya lehetőség szerint mindannyiunkat aktív részvé-

telre inspirál, ez azt jelenti, hogy az ő szentbeszéde után a rabok, de mi sem maradhatunk csöndben. Ez alkalommal először a Szeretetszolgálat két tagja: egy házaspár beszéltek az emberi szükségletek szintjeiről – a testi szükségletekről, a lelki-szellemi örömeiről, és ami ezek kielégülésére épül: az önmegvalósításról, amelynek középpontjában az 'én' van, és az önátadásról, amelynek középpontjában Isten van. Ezt követően a fogvatartottak közül Levelezőtársaink felolvasták egy egyházi írónak, H. I. S.-nak a *Gaudete* című, adventi örömvasárnapra szóló elmélkedését. Két fiatal rab egy HSR-körleten tartózkodó

rabtársuk karácsonyi üzenetét, jókívánságait olvasta fel lovári, majd magyar nyelven. Miután az Úr asztalához járultunk, néhány szóval személyesen is köszönthettük Levelezőtársainkat. Kilépve a falak közül arra gondoltunk, a közelgő karácsony "börtönarca" kiüresített, a megváltás szükségében nyílt szívvel várakozó. A bezártság halálvölgye, a dacára megőrzött emberség magassága az Istenember születésének eredetijét hitelesebben visszaadja, mint sokak szabadon megélt, csillogó, bővelkedő ünnepe.

z.A

*Isten adja rád áldását!
Áldja meg a fölötted világító Napot,
az alattad elterülő földet,
a melletted lélegző testvért,
a szíved mélyén lévő képmását,
az előtted álló mai napot.*

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vacieghazmegye.hu